

בד"א 16/17

בית-הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי-הדין בישראל

המערערת: ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי-הדין מחוז תל-אביב והמרכז

על-ידי עוה"ד אליעזר גריסרו

מרחי ז'בוטינסקי 65 ראשון לציון 7521819

טלפון 03-9412280 פקס 03-9653140

-נגד-

המשיבה: עו"ד גילה גואטה אניסימוב

ת.ז.

רשיון מס' 37029

מרחי רוזאל 5

נתניה 42470

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 255](#)

[כללי לשכת עורכי הדין \(אתיקה מקצועית\), תשמ"ו-1986: סע' 2, 32א.](#)

[חוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961: סע' 53, 61.1, 61 \(2\)](#)

פסק-דין

עו"ד צבי מורג, חב"ד:

1. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית-הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב יפו (עו"ד עמוס וולפסון, אב"ד, עו"ד חדוה וייס, חב"ד ועו"ד שלומי ויזן, חב"ד), בתיק [בד"מ 35/15](#) שהתקבלה ביום 9/1/2017.
2. בהכרעת הדין זיכה בית-הדין קמא את המשיבה, ממה שיוחס לה בקובלנה שהוגשה כנגדה.

3. הקובלנה הוגשה כנגד המשיבה, בעקבות הליך של בית-משפט לתביעות קטנות, שנוהל בבית-משפט לתביעות קטנות בנתניה, בפני כב' השופט הרווי גרובס.
4. לקוחה לשעבר של המשיבה הגישה כנגדה תביעה, שבסופו של יום נדחתה על-ידי כב' בית-המשפט.
5. על פי פסק הדין של כב' השופט גרובס, המשיבה הוציאה את דיבתה של אותה לקוחה ושיקרה שוב ושוב, תוך הסתרת האמת מבית-המשפט, והטעייתו (להלן - "פסק הדין").
6. על פי החלטת כב' בית-המשפט בפסק הדין, הועבר עותק ממנו ללשכת עורכי-הדין, ע"מ שישקלו נקיטת הליכים משמעותיים כנגד המשיבה.
7. בתגובת המשיבה לפניית המערערת אליה, בעקבות פניית כב' בית-משפט השלום (מוצג ק/3), היא טענה, בין השאר, כי שקלה להגיש תלונה כנגד התנהלות כב' השופט גרובס וכי טענותיה כלפי הלקוחה שלה, לשעבר, היו נחוצות עקב מעלליה של אותה לקוחה, על אף שהיו בגדר שמועה בלבד.
8. במסגרת אותה תגובה, ציינה המשיבה כי כב' השופט טעה, מבחינת חישוב שערך "... עובדה המעידה על חוסר ריכוז ופיזור דעת בקבלת המסקנות במהלך כתיבת פסק-דין..." וכן "יוער כי התנהלות השופט בדימוס מבוסס על כרעי תרנגולת וחסרת כל בסיס" וכן "השופט בדימוס לא דאג לחשוב מחשבה אופקית ואנכית לפעל (כך במקור), באורח חסר אחריות כלפי הח"מ".
9. בשל האמור לעיל, הן בגין האמור בפסק הדין, והן בשל התבטאויותיה בתגובה, הוגשה כנגד המשיבה קובלנה בגין עבירות של התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, העדר יחס של כבוד ופגיעה בכבוד בית-המשפט ועבירות של התנהגות בחוסר דרך ארץ לצד שכנגד במסגרת טיעונים בבית-המשפט.
10. בדיון שנערך בפנינו חזרה המערערת על טענותיה בערעור שהוגש מטעמה והתייחסה לשאלות שהופנו לבא כוחה. המשיבה לא מצאה לנכון להתייבב לדיון, על אף שזומנה כדיון.
11. ייאמר מיד: באשר לחלק בקובלנה, המתייחס לפסק הדין, מקובלת עלינו הכרעת הדין, אשר במסגרתה, זוכתה המשיבה מהמיוחס לה.
12. הננו מסכימים להכרעת הדין, לפיה פסק הדין, הינו ראייה לכאורה, אשר איננו בבחינת "כזה ראה וקדש", כלשונו של בית-הדין קמא.
13. המשיבה זכאית הייתה לטעון ולהוכיח, כי בנסיבות אמירת הדברים שאמרה (ועל עצם התבטאויותיה לא היה חולק), אמירותיה והתנהלותה לא הגיעו לכלל עבירה אתית.
14. הננו מסכימים עם ניתוח הדברים, בהכרעת הדין של בית-הדין קמא, כי יש לבחון את הדברים בהקשר של סכסוך מתמשך בינה לבין אותה לקוחה, כשהדיון בבית-המשפט לתביעות קטנות בנתניה, היה רק "פרק" אחד ממנו; כי הייתה נתונה לסחיטה ואיומים מצד אותה לקוחה וכי מצאה לנכון לציין את עניין האיום לגבי טענת ה"אינוס" (שהשמיעה הלקוחה כלפי עו"ד קודם שייצג אותה), כי נראה היה לה חשוב, לשיטתה, להדגים לבית-המשפט "במי עסקינן".

15. לגבי אותו עורך-דין, אשר העיד בבית-המשפט, כי המילה "אינוס", נאמרה במובן של "להכריח" לקבל הסדר מסויים, להבדיל מאונס פיזי ממש, הסבירה המשיבה, שהוא העיד ע"מ "לצאת מזה איכשהו", כשהלקוחה ישבה מולו בבית-המשפט, בזמן מתן עדותו, עם בן זוגה.
16. על הסבר זה של המשיבה, כמו על יתר גרסתה שניתנה בבית-הדין קמא, לא נחקרה המשיבה חקירה נגדית.
17. הננו מסכימים גם עם החלק בהכרעת הדין, של בית-הדין קמא, שעה שדן בשקרים הנטענים של המשיבה, ביחס לקיומו או אי קיומו של חוב כספי שלה, כלפי עורך הדין שייצג את הלקוחה לפני שהיא החלה לייצגה.
18. כפי שצויין בצדק, בהכרעת הדין, מלכתחילה, לא היה בית-המשפט חייב להיזקק להכרעה בשאלת החוב הנטען על-ידי הלקוחה, כיוון שלא הייתה לה כל עילת תביעה משלה, (להבדיל מעורך הדין), לתבוע מהמשיבה את החוב.
19. זאת ועוד: מאחר ופסק הדין הינו רק ראיה **לכאורה**, הרי שע"מ לקבוע כי המשיבה שיקרה לבית-המשפט, צריך היה בית-הדין קמא להשתכנע על-ידי שמיעת ראיות נוספות, כי אכן שיקרה בבית-המשפט.
20. בנסיבות העניין, כאשר כאמור, המשיבה לא נחקרה בחקירה נגדית, על עדותה בהליך המשמעותי, צדק בית-הדין קמא, שעה שהכריע לזכותה, ולו מחמת הספק, בעניין השקרים הנטענים, בבית-המשפט.
21. לפיכך, אנו דוחים את טענות המערערת, כי די היה בנסיבות העניין, בעצם קבלת פסק הדין ופרטיכל הדיון בו העיד עורך הדין, כראיה לכאורה, כדי להרשיע את המשיבה, בעבירות שיוחסו לה.
22. בניגוד לטענת המערערת, אנו סבורים כי לא ניתן להתעלם מעדותה של המשיבה, בבית-הדין קמא, שיש בה כדי להביא לזיכוי, כאמור לעיל, מכל העבירות המיוחסות לה בקובלנה, בנוגע לפסק הדין.
23. איננו יכולים לקבל גם את טענת המערערת, לפיה יש לזקוף לחובתה של המשיבה את העובדה, שלא הגישה ערעור על פסק הדין, הכולל בחובו קביעות כה חמורות נגדה.
24. כזכור, פסק הדין, **דחה** את התביעה שהוגשה כנגד המשיבה.
- על פי הדין, צד שזכה בדינו אינו זכאי להשיג בערעור על נימוקי פסק הדין.
- ראו: [רע"א 150/06 אמנון לוי ואח' נ' רמי שקלים ואח'](#) (פס"ד מיום 17/4/2007).
- הכיצד תגיש המשיבה ערעור על פסק-דין שכזה?
25. לסיכום, הכרעת בית-הדין קמא, בענייננו, הינה מבוססת ונכונה, ומצאנו כי יש לדחות את אותו חלק בערעור העוסק בהכרעת הדין ביחס **לפסק הדין**.
26. באשר לחלק מהכרעת הדין, המתייחס למכתב התגובה של המשיבה (בק/3), דעתנו שונה מזו של בית-הדין קמא.
27. אין חולק, כי אין כל פגם בהעברת ביקורת על החלטה או פסק-דין של בית-משפט, ולו גם ביקורת בוטה וחריפה, ובלבד שתעשה בצורה הוגנת ואדיבה.
- ראו והשוו: [סעיף 255 לחוק העונשין](#), **התשל"ז-1977**.

28. כל זאת, שעה שהביקורת מופנית לגופה של החלטה או פסק הדין, אך לא ל"גופו" של המחליט.
29. ביטויים כגון "חוסר ריכוז ופיזור דעת בקבלת המסקנות", "התנהלות המבוססת על כרעי תרנגולת", "לא דאג לחשוב מחשבה אופקית ואנכית", אינם ביטויים שיכולים למצוא "מסתור" תחת מחסה של טענות ביקורת לגיטימית, ביחס להחלטה שיפוטית כלשהי. מדובר בביטויים מעליבים ופוגעניים, אשר לא היו מחוייבים. המשיבה יכולה הייתה להשתמש במילים אחרות לתאר את ביקורתה כלפי אופן ניהול הדיון ופסק הדין.
30. אמירות אלה, שפורטו לעיל, חורגות לטעמנו, חריגה של ממש, מאותו "איזור דמדומים", בו עוסק בית-הדין קמא, שעה שהוא בוחן עניין זה, של התבטאות המשיבה בק/3.
31. הביטויים שצוטטו בקובלנה, בהם השתמשה המשיבה, פוגעים באופן אישי בשופט המחליט, ואין בהם כדי להשיג כל מטרה לגיטימית, פרט לפגיעה אישית.
32. לטעמינו, הם אכן נכללים במסגרת טיעונים "שאינם באים להשיג שום מטרה באותו דיון מלבד הטלת שיקוצים" (ר' עניין הופר המצוטט בס' 24 לפסק הדין של בית-הדין קמא).
33. לביטויים הנ"ל שצוטטו על ידינו, אין מאומה עם חובת עורך הדין לפעול ללא מורא בבית-המשפט, או עם הזכות והחובה, להעברת ביקורת על הכרעה שיפוטית.
34. לעניין הקשר הדברים ונסיבות העניין, בהם יש להתחשב, כמצוטט באותו פסק-דין, יצויין, כי תגובת המשיבה, כפי שבאה לידי ביטוי בק/3, נכתבה ביום 10/2/2014, דהיינו כארבעה חודשים לאחר שניתן כבר פסק הדין, כך שאין מדובר ב"עידנא דריתחא" או בפעולה תחת סערת רגשות.
35. כל העקרונות הנ"ל, כולל חופש הביטוי, יכולים להישמר ללא פגע, גם בהתבטאות ראויה של פרקליט, ללא טיעון אישי ופוגעני כלפי השופט הדין בעניין.
36. זאת ועוד, שימוש בביטויים בלתי הולמים מצידו של פרקליט כלפי בית-המשפט מהווה פגיעה בכבוד מקצוע עריכת הדין. שומה על פרקליטים המופיעים בבתי משפט, הן כמייצגים והן כמתדיינים, לנהוג בכבוד כלפי בית-המשפט ובכך לבסס את אמון הציבור במערכת המשפט. השימוש בביטויים מהסוג שבו השתמשה המשיבה פוגע לא רק בכבודו של בית-המשפט אלא אף בכבודו של מקצוע עריכת הדין.
37. לאור כל האמור לעיל החלטנו להתערב בפסק-דינו של בית-הדין קמא ולהרשיע את המשיבה, בעבירה של העדר יחס של כבוד ופגיעה בכבוד בית-המשפט על פי סעיפים [2 ו-32 \(א\) לכללי לשכת עורכי-הדין \(אתיקה מקצועית\) התשמ"ו - 1986](#) וסעיף [61 \(2\) לחוק לשכת עורכי-הדין תשכ"א - 1961](#) וכן בעבירה של מעשה הפוגע בכבוד מקצוע עריכת הדין, עבירה על פי סעיפים [53 ו-1 \(1\) לחוק לשכת עורכי-הדין, תשכ"א-1961](#).
38. התיק יוחזר לבית-הדין קמא לשם שמיעת טיעונים וראיות לעונש ומתן גזר דין.
- זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בירושלים.

ניתן היום 14/8/2017 (כ"ב באב תשע"ז) בהעדר הצדדים ויומצא להם על-ידי המזכירות.

עו"ד איריס אגסי מימון עו"ד רוני גולן עו"ד צבי מורג

חב"ד אב"ד חב"ד

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

איריס אגסי מימון 54678313-16/17

נוסת מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה